

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Ostenditur, sanctissimam Virginem trimulam sapientiorem fuisse
omnibus Angelis in cœlo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ut omnes creatura comprehendere illa non possint.

Conflia-
viva in San-
ctissima
Virginis
valde op-
ponuntur
humanis,

Exempli gratia, devovere se DEO ex seipsa in ætate trium annorum, hoc non comprehenditur: non enim habuit adhuc vires corporis, nec usum rationis. Esse educatum in templo à tene-
rà hác ætate & habitasse etiam in sanctuario, hoc non comprehenditur; erat enim is locus sacratissimus templi, quo nemini licebat intrare nisi sacerdotibus. Obligasse se voto expresso ab infantia sua, ad servandam perpetuò Virginitatem (& quidem illam, quæ destinata erat, ut esset Mater DEI) non comprehenditur; Virginitas enim & Maternitas simul stare non possunt. Obligasse se ad contrahendum verum Matrimonium cum Sancto Joseph illam, quæ obligaverat se voto, nunquam habendi commercium cum viro, non comprehenditur; jungere enim se

matrimonio, est corpus suum tradere viro; jam quomodo det, quod dare nec vult nec potest?

Multum infumeres temporis; dicebam interpellans ipsum, si recensere velles cuncta alia incomprehensibilia prodigia, quæ exceperunt ista; & nos procul dubio exciperemus cum voluptate ipsorum enarrationem: Sed magis volupe nobis erit, si primorum horum aliquam nobis elargiaris explanationem. Quomodo intelligi potest, trimulam quandam pupulam, deserere sinum parentum suorum, ut con-volet voluntariè in templum ad devovendum se DEO, & idipsum perficiat perfectissimam quædam ratione? Hæc super re incepimus Consultationem, quæ nempe ratione Sanctissima Virgo consecraverit se DEO; quæ occasione nobis dixit res adeò sublimes & inusitatas, ut summam hauserimus ex ijs oblectationem.

ARGUMENTUM.

*Ostenditur Sanctissimam Virginem trimulam sapientio-
riorem fuisse omnibus Angelis in celo.*

ARTICULUS I.

Admirans, respondit mihi, quòd Sanctissima Virgo consecraverit se DEO, à renerissima suà infantia, quòd nullus alius præter illam facere unquam potest? sanè si judices de illa, sicut de cæteris omnibus

infantibus, id admirandi habes-
ansam. Sanctus Paulus asserit nobis: *Non prius, quod spirituale 1. Cor. 13. est, sed quod animale.* Vult dicere, quòd post peccatum Adæ omnes infantes nascantur velut parva animalia, quæ primò non
Eoz habent

Diu-
turnus
progressus
rationis.

habent nisi usum sensuum, & longa post tempora modò acquirunt usum rationis. Quando hucusque pervenerunt, opus est tempore, ut tyrocinium ponant nascentis suæ rationis, quæ primitus nonnisi vacillat & titubat: Quando tota formata est, sc̄que ipsam gubernate idonea, plurimum adhuc requiritur temporis, quoad evadant spirituales, & mirum est, si evadant tandem, ad devovendum se integrè DEO: Hæc in omnibus filijs Adæ observatur procedendi agendique ratio. Fateor, prodigium fore, si aliquis infans, cui nondum conveniat nisi usus vitæ animalis, id faceret, quod hominum spiritualissimus vix facere posset, devovendo se DEO per actum perfectissimum, qui possibilis sit creaturæ,

Sed ita judicandum non est de Sanctissimâ Virgine. Memineris JESUM Christum esse novum Adam, & Sanctissimam Virginem novam Evam. Cogita tecum ipse, quid judicandum sit de secundo Adam, ex eò, quod accidit in primo; & quid tenendum sit de secunda Eva ex eò, quod contigit in primâ. Considera, quod in primo Adam animale non fuerit prius, sicut est in filijs ipsius; sed spirituale præcessit in ipso: Siquidem creavit illum DEUS in ætate hominis perfecti, & postquam formavit

ipsi admirandæ structuræ Corpus, velut opus perfectum & profectum è manibus DEI; contulit ipsi animam excellentem, totam refertam scientijs, gratijs, virtutibus & sanctitate; quæ ubi primam unita est ipsius Corpori, mox usus est illa non ad actiones vitæ animalis, sed ad exercitia maximè sublimia spiritualis vitæ ad adorandum DEUM suum, agendum ipsi gratias, ipsum amandum, sc̄que devovendum ipsius servitio. Spirituale igitur in ipso præcessit animale; & antequam intenderet creaturis, jam totus erat intentus ac devotus suo Creatori.

Prærogativâ Adæ potita est quoque Consortis ipsius Eva; recepit & ipsa, sicut ille, Corpus & animam in statu ætatis perfectæ: Et bonum est, observare breviter, quod Sacra Scriptura, quæ dixit, accepisse ipsam corpus desumptum è corpore Adæ, non dixerit, ipsam quodque recepisse animam. An fortassis nullam habuit? habuit procul dubio; Sed forsitan nulla de ipsâ sit mentio, ut insinuetur, ipsos non fuisse nisi unam animam in duobus corporibus. Ambo igitur præmiserunt spirituale ante animale, eòquod primam quod fecerunt, fuerit, quod devoverint se Deo à primo creationis suæ instanti. Si hoc verum est de Adam primo, an verum non sit de Adam secundo? Si verum est de Evâ prima,

Eve id fecit
similiter.

Adam im-
pendit pri-
mam ratio-
nis suæ u-
sum ad ado-
randum
DEUM.

an, an verum non sit de Evâ secunda? An credes, quod minus contulerit Deus proprio suo Filio, quàm suo servo? minus propriæ suæ Matri, quàm suæ ancillæ? an Filius Dei eodem ambulet passu cum omnibus Filijs Adæ, & habuerit ab initio non nisi simplicem usum vitæ animalis, & longo tempore post vitæ usum rationalis, & adhuc longiori tempore post vitæ usum spiritualis? An expectaverit toto hoc admodum longo temporis intervallo, quin cognoverit, adoraverit, & amaverit Deum Patrem suum? Nonne Sacra Scriptura expresse dicit, quod cum mundam intraret, primum quoddam fecit fuerit, sese offerre divino suo Patri in sacrificium pro Redemptione mundi: *Ingressus mundum dicit. Hostiam & oblationem notuisti, corpus autem aptasti mihi. Tunc dixi, ecce venio.* Et residua adhuc S. Pauli Apostoli eximia in Epistolâ ad Hebræos verba.

Hem! quâ ratione præmisit ipse spirituale ante animale, à primo vitæ suæ instanti, quando nec vires corporis, nec usus rationis permittebant ipsi adhuc facere ingens hoc internum sui ipsius sacrificium Deo Patri suo, nisi per dispensationem quandam ætatis, quæ merito concessa est proprio Filio Dei? Nemo dubitare potest de hoc gratiæ miraculo in secundo Adam. Sed quia hoc tam certum est respectu Filij, quod nullum

fuerit vitæ ipsius momentum, quo non adoraverit Deum Patrem suum: quis non videt, rationi vel maxime consentaneum esse, & æquitati, si dicatur, quod Mater Dei facta fuerit particeps hujus privilegij, in ætatis dispensatione, quod collatum fuerat unico Filio suo, ut haberet medium præmittendi, sicut ipse, spirituale ante animale, cognoscens Deum, adorans & amans illum, seque devovens ipsi, à primo vitæ suæ instanti? An redigere quis volet Matrem Dei ad vilissimarum conditionem ancillarum, quas ætatis infirmitas tam diuturno tempore constringit impotentiam cognoscendi Deum? Si conceditur, congruum fuisse, ut illum cognosceret, ipsamque amaret citius quàm alij: quæram, quantò id citius? quâ ætate putas rationabile fuisse, speciali hoc privilegio locupletare ipsam? an in ætate trium annorum, quando concessit in templum consecrata se Deo? Opus quod tunc agebat, manifestum hujus erat iudicium, nec de hoc poterat dubitari.

Verum si concedes, ipsam recepisse tunc hoc privilegium, ex unico & solo gratiæ prodigio, iterum quæram: Ecce non adhuc citius? Cur non in primo instanti Conceptionis suæ? an magis impossibile erat Deo concedere id illi hoc tempore, quàm alio? an magis ipsa digna erat, illud recipere anno ætatis tertio, quàm primâ

E c 3 vitæ

se Sanctissimam Virgineam usum rationis ad devovendum se Deo,

Hebr. 10.

Quâ ætate credendum sit, accepit.

vita suæ horâ, eodquod omnibus
vita suæ momentis aequaliter de-
stinata fuerit, ut esset Mater Dei.
Fateor quidem, dicebam ipsi, nul-
lam in hoc affulgere impossibilita-
tem, imò etiam, piam id esse co-
gitationem, quæ non nisi Sanctifi-
simæ Virginis promoveat gloriam,
quin nostris adversatur principijs
fidei; verum non approbo opi-
niones particulares, quæ sapere vi-
dentur excessum; creditur id esse
inordinatam devotionis imaginatio-
nem; Quando sermò propugnanda
est aliqua veritas, viderem lu-
bens ipsam inniti vel Sacræ Scri-
pturæ, vel Sanctorum Patrum
traditioni.

Non immeritò, respondit mi-
hi: Sed vide, an fundamentum
mihi desit stabiliendæ piæ huic opi-
nioni, quàm non assero velut ve-
ritatem, quæ pro certâ habeatur
in totâ Ecclesiâ, sed velut piam
quandam sententiam, edoctam &
evulgatam in Cathedrâ à Sancto
Bernardino Senensi, qui affirmat,
Sanctissimam Virginem habuisse
usum rationis in primo Conceptio-
nis suæ instanti.

Tom. 2.
serm. 31.
cap. 2.

Non est lo-
quendum
de Sanctis-
sima Virgi-
ne Infante,
sicut de a-
liis infanti-
bus.

Quod multum aberrare nos fa-
cit, est, quod judicare velimus
de illâ, sicut de alijs filijs Adæ.
Verum est, videre nos ipsorum a-
nimas velut tumulatas in corpore,
& rationem absorptam à carne. &
sanè videretur, infantium animas
totas esse immerfos materiæ, ita
ut non appareant, nec quidquam

operentur complurium annorum
spatio, quàm actiones, quæ usi-
tatae sunt animabus bestiarum: Et
hoc ipsis non immeritò convenit,
eodquod sint animæ jam debilitatae
à peccato, quæque jam mortuæ
erant, antequàm unatae. Sed totum
oppositum judicandum nobis est
de Sanctissimâ Virgine, cujus pu-
rissimum Corpus destinatum erat
ad serviendum tam nobili ratione
Spiritus, ut dici posset, ipsius car-
nem semper fuisse velut spiritum
immersam & spiritualem redditam.
Si consideres, quod Virginalis ista
Caro ejusmodi fuerit locupletata
privilegio, ut purissimum conciperet
Spiritum, verbum inquam
æternum, ubi primum Sobolij ge-
nerandæ fuit idonea; an difficul-
ter credas, quod anima ipsius pro-
fus Sancta, jam conceperit cum
ante ipsam, ubi primum potuit, id
est, à primo instanti vitæ suæ,
juxta effatum Sancti Augustini: *Ut prius conciperet mente, quàm*
ventre. O Deus! quàm procul
abest, ut cogitandum sit nobis,
magnam hanc animam immersam
fuisse carni, sicut animas catero-
rum filiorum Adæ, ut potius par-
vum ipsius Corpus immersum fue-
rit magnæ huic animæ: Siquidem
ipsa omnem habuit libertatem fa-
ciendi, quidquid volebat: Ipsa
ergò poterat devovere se Deo per-
fectissimè à primo Creationis suæ
instanti. Et idem dixi ipsam tri-
mul-

S. Augu-
stino.

mulam sapienterem fuisse omnibus Angelis in cælo.

Exemplum parvuli S. Joannis Baptiste facillè movere ad credendum, quòd Sanctissima Virgo cognoscere & amare potuerit Deum in ventre Matris suæ.

Et quòd me movere ad credendum id facillè, est, quòd observem dicere nobis Sanctum Evangelium de S. Joanne Baptista, quòd, cum adhuc clausus esset in ventre Sanctæ Elisabeth Matris suæ, in præsentia Infantis JESU, quem Sanctissima Virgo in suo portabat sinu exiliret præ gaudio: *Exultavit in gaudio infans in utero meo.* Cognovit, adoravit, admiravit præsentem Salvatorem suum, & cum sui abundantiam gaudij continere non posset, agitavit se & subijt in ventre Matris suæ: circa quòd Sancti Patres conveniunt, quòd necessariò debuerit DEUS concessisse animæ ipsius plenum & rationis & libertatis suæ usum, independentem ab ipsius Corpore, quòd ipsum in hoc statu reddebat illius adhuc incapacem, quamvis is usus non fuerit, nisi per modum transeuntis & ad aliquas solummodò horas.

Luc, 2.

Conspecto hoc prodigio, ad Sanctissimam converto me Virgineam, quæ præsens erat, dumque video, illam desuper modulati admirabile illud Carmen, in quo ipsius anima magnificat Deum: *Magnificat anima mea Dominum;* quòdque in hoc Carmine ipsa repetat eadem superabundantis verba cubili, quæ Sancta Elisabeth dixerat in Nomine sui Filij: *Exultavit Spiritus meus in Deo salutari*

meo; probè intelligo, eundem excessum gaudij proficisci ex eadem causâ in Sanctissimâ Virgine, & parvo Sancto Joanne. De hoc dicitur: *Exultavit in gaudio infans in utero;* Et altera responderet velut secundus in Musica Chorus, eodem omninò tono: *Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.* Unus sibi gratulatur de integritate suâ libertate in sinu Matris suæ, ut se totum devoveat Deo; Et hoc exilire facit ipsum præ gaudio: altera attestatur sensit se eandem gaudij in spiritu suo exultationem; Nonne credere possim, id fuisse ob eandem prærogativam, quæ fruebatur, cognoscendi & amandi Deum suum, in ventre Matris suæ!

Sed immeritò dixerim solummodò eandem; siquidem an æquum esset credere, quòd Mater non acceperit prærogativas sine comparatione majores, quàm servus? Itane? Sanctus Joannes Baptista habuerit usum rationis in ventre Matris suæ, ad devovendum se Deo, & Sanctissima Virgo non habuerit eum? Si ipse eum habuit à sexto Conceptionis suæ mense, sentiamus melius de Matre Dei, & credamus, quòd habuerit ipsum jam in primo Conceptionis suæ instanti. Si ipse eum habuit transeunter, credamus quid amplius de Matre, quòd habuerit illum, si non continuò sicut JESUS Christus, saltem frequenter,

Sanctissima Virgo habuit quid amplius S. Joanne Baptista.

ut

D. Thom.
3 p. 9. 17.
5. 7.

uti congruum erat supereminenti dignitati Matris JESU CHRISTI. Sanctus Thomas, qui negare videtur illi rationis usum in ventre Matris suæ, non id facit, nisi quia timet, derogare id honori JESU CHRISTI, eò quòd videatur assimilari ex hoc Mater suo Filio. Sed abjiciamus hunc timorem, cum magna adhuc occurrat differentia inter hæc duo: habere ex privilegio rationis usum, idque transeuntem, & habere illum continuè ex seipso, & ex natura. Unum est prerogativa solius Filij Dei, & alterum est privilegium Sanctissimæ ipsius Matris.

Tria pul-
ehra effata
Theologi-
ca pro glo-
ria Sanctis-
simæ Virgi-
nis.

O Mater admirabilis! Ecce ut velimus statuere limites favoribus Dei erga te, cum videamus nec Deum posuisse hos illis, donando tibi Filium suum Unigenitum? Interrogarem hinc, sicut Sanctus Paulus: *Quomodo cum illo non omnia donavit?* Quid potest is tibi dare, quòd illo non sit minus? Revereor ex toto corde meo, & amplector opinionem Theologorum, admittentium plerumque u-

niversalem hanc regulam, quòd credendum sit, Deum omnes prerogativas, quas quibusvis concessit Sanctis, concessisse etiam Matri suæ. Sed vellem ipsos hanc adhuc magis ampliare, nec restringere ad hæc solum; optarem enim ut dicerent, quòd, quidquid magnum Deus dare potest puræ alicui creaturæ; quòdquidquid congruum est supremæ dignitatis Matris Dei, credendus sit illi dedisse; quòdque unico verbo, id omne, quòd minus est Deo, quamvis sit cogitare possumus, nunquam sit nimium, ad declarandum omnes ipsius excellentias. Vellem denique, ut crederent omnes, quòd magis appropinquet ipsa ad perfectiones DEI, quam cæterarum creaturarum imperfectiones; sicque, quando loquendum est de ipsa, non attendi debeat id, quòd aspicitur in creaturis, sed quòd est in DEO, quòdque incompatible non sit cum statu creaturæ supræ cæteras omnes privilegiatæ.

ARGUMENTUM.

Sanctissima Virgo consecravit se Deo ab infantia suâ nuncupando votum de conservanda perpetuè Virginitate.

ARTICULUS II.

OMnia admirabilia sunt in Sanctissimâ Matre DEI, omnia sunt privilegiata, omnia excedunt id, quòd dici potest de cæteris Matribus. Sanctus Epiphanius valde prudenter obser-